CURRENDA

PISMO URZĘDOWE TARNOWSKIEJ KURJI DIECEZJALNEJ

A. D. 1935 Nrus I

Trzynasta rocznica wstąpienia Ojca św. Piusa XI na Stolicę Piotrową

Rocznicę tę obchodźmy uroczyście, dziękujmy Panu Bogu za tak wielkiego Pasterza i módlmy się, aby Go Pan Bóg zachował w najdłuższe lata.

Zarządzamy, aby we wszystkich kościołach Diecezji odprawione było 17 lutego uroczyste nabożeństwo dziękczynne, t. j. suma z okolicznościowem kazaniem i „Te Deum".

Wszystkie Stowarzyszenia i Zakłady katolickie powinny urządzić tego dnia, gdzie to możliwe, obchody, akademje, a przynajmniej postarać się o wygłoszenie odczytu na temat znaczenia papiestwa i o zasługach Ojca św. Piusa XI.

Redukcja ciężarów fundacyjnych

Na mocy upoważnienia, otrzymanego od Stolicy Apostolskiej reskryptem św. Kongregacji Soboru za pośrednictwem św. Kongregacji Konsystorjalnej z dnia 23. X. 1933. L. 805. przedłużamy na najbliższe pięciolecie ważność tych wszystkich dekretów redukcyjnych, któreśmy w związku z waloryzacją papierów wartościowych, czy też na osobne wniesione do Nas prośby wydali, o ile warunki fundacyjne nie uległy znaczniejszej zmianie na lepsze; w tym bowiem wypadku należałoby Nas zawiadomić, celem wydania ponownego zarządzenia.

† FRANCISZEK, Bp.

Jak pogodzić współpracę misyjną z interesami parafji i ojczyzny?

Działalność misyjna Kościoła katolickiego, obejmująca cały świat a więc sięgająca aż po krańce ziemi, spotyka się z dwoma poważnemi zarzutami: pierwszy z nich utrzymuje, że konieczna wpierw jest praca duszpasterska w własnym kraju, a potem dopiero poza jego granicami, drugi zaś, że wpierw należy zająć się własnym ośrodkiem pracy, własną parafją. Przypatrzmy się bliżej tym zarzutom, a przekonamy się nietylko o ich niesłuszności, ale wprost szkodliwości dla Kościoła.

I. Wpierw własny kraj

1. Miarą postępowania dla nas jest działanie Chrystusa Pana, naszego Boskiego Mistrza, Jego polecenia, Jego rozkazy. Czy Pan Jezus postępuje w myśl zdania: „Pracuj wpierw w własnym kraju"? — Czy tak odzywa się do Apostołów: „Wróćcie do Jerozolimy i do waszych wiosek, by tam głosić słowo Boże, a kiedy skończycie dzieło nawracania wśród waszych rodaków, w waszej ojczyźnie, wtedy idźcie w świat"? — Odpowiedzią na to niech będzie zupełnie wyraźny, niedwuznaczny rozkaz misyjny Chrystusa Pana: „Idźcie i nauczajcie **wszystkie narody**", obalający twierdzenie, że wpierw należy dokonać pracy w własnej ojczyźnie.

2. Apostołowie są posłuszni rozkazowi Pana Jezusa. Nie czekają na nawrócenie Palestyny, ale śmiało, odważnie idą w daleki świat: Piotr i Paweł do Rzymu, Maciej do Egiptu, Bartłomiej do Arabji, Tomasz do Indyj... a owa Palestyna, kolebka chrześcijaństwa, po dziś dzień jest jeszcze krajem misyjnym.

3. Wszyscy wielcy misjonarze z św. Pawłem, apostołem narodów, na czele realizowali testament Chrystusowy dosłownie, t. j. wyruszali na podbój świata, nie bacząc na stosunki wewnątrz kraju lub kontynentu własnego pochodzenia. N. p. św. Franciszek Ksawery opuścił ojczyznę i udał się do Azji Wschodniej w czasie ciężkich zmagań Kościoła w Europie. Nie powiedział: najpierw trzeba ratować Europę, a dopiero potem pomyśleć o chrystjanizacji reszty świata — lecz zdala od Europy wiernie i chlubnie służył Chrystusowi, swemu Panu. Podobnie czynili inni. Przecież inaczej nie byłoby możliwe nawrócenie nasze i innych narodów. Czesi i Niemcy szerzyli chrystjanizm u nas w Polsce; nie ograniczyli się więc do głoszenia i utwierdzenia Ewangelji wśród swoich. My znów nawróciliśmy Pomorzan, Litwinów i innych.

4. Rozum potwierdza słuszność naszych wywodów. Póki człowiek ma wolną wolę, a więc może wierzyć lub też wiarę odrzucić, póty będą ludzie niewierzący, choćby całe legjony było kapłanów. Innemi słowy: w swoim ośrodku, w swojej wsi, w swojem mieście nigdy nie doprowadzimy do tego, by wszyscy wierzyli i według wiary żyli. Przewidziała to mądrość Boża; dlatego dopuszcza niewiarę, zły przykład niewierzących, by wypróbować, umocnić wiernych, dlatego zezwala, by obok pszenicy i kąkol się krzewił. Stąd sprzecznem jest z planem Opatrzności czekać na zupełne nawrócenie własnego narodu, bo byłoby to wbrew prawom rozwoju, przysługującym Kościołowi jako Instytucji Chrystusa-Króla, jako Królestwu Jego na ziemi, które ogarnąć winno cały świat. Kościół jest światłem, którego promienie docierają na krańce ziemi, jest bujną rośliną, która obfite daje plony, jest drzewem, którego wewnętrzna siła żywotna sprawia, że konary coraz wyżej ku słońcu sięgają, a w cieniu jego schronienie i odpoczynek znaleźć mają wszystkie narody. Kościół zatem, któryby nie spełniał zadania misyjnego, byłby martwym kościołem. Kościół zaś Chrystusowy nie jest martwy, lecz żywy; rozrost, rozwój — to jego podstawa. Dlatego katolik z przekonania nietylko, że nie stawi pytania: dlaczego nawracać pogan? — ale rzecz ujmie

inaczej: dlaczego tak mało popieramy akcję misyjną Kościoła? Zresztą wiadomo, że różne sekty protestanckie ożywioną uprawiają agitację misyjną. Czyż mają nas w gorliwości i zapale misyjnym prześcignąć?

II. Wpierw własny ośrodek pracy, własna parafja

Nie ulega kwestji, że duszpasterz winien troskliwością otoczyć własną parafję. Przecież powierzono mu pieczę nad nią, on jest jej głową i sercem, ale czy dlatego winien zdala stać od wszystkiego, co z misjami jest związane? Doświadczenie uczy, że im większe będą jego starania na rzecz misyj, tem obfitsze źródła, zaspakajające potrzeby parafji. Znane są słowa kardynała Lanning'a: „Wprawdzie u nas są potrzebni ludzie i brak jest pieniędzy. Ale właśnie to jest dla mnie powodem, żeby wysyłać tak ludzi jak pieniądze na tereny misyjne. Ofiary te korzyść przynoszą także naszemu kościołowi". — Podobnie pisał ks. biskup Hohenbalken z Chur: „Nie myślcie, że przez ofiary na tak szlachetne dzieła, jak Dzieło Rozkrzewiania Wiary i Dz. św. Dziecięctwa P. Jezusa ucierpią biedni lub pobożne instytucje, bo im żywsza w sercach wiara chrześcijańska, tem łatwiej rozpala się w nich miłość bliźniego". — A ks. kardynał Respighi tak się odezwał do hr. Ledóchowskiej, założycielki Sodalicji św. Piotra Klawera: „Po wydaniu przez Papieża Leona XIII encykliki na rzecz Dz. Rozkrzew. Wiary wygłaszałem jako duszpasterz w Bolonji nauki na temat misyj, wskutek czego wpływały liczne ofiary. Wtedy zwrócili się do mnie konfratrzy i mówili: „Co ksiądz robi? Czem ksiądz pokryje wydatki na własny kościół?" — Pokazałem im księgę kontową i odpowiedziałem: „Prawda, wydatki moje są wielkie, ale odkąd zaprowadziłem Dz. Rozkrzew. Wiary, wzrosły też odpowiednio dochody. Pan Bóg w Swej dobroci nie pozwolił, by mój kościół poniósł szkodę". — Również warto zapoznać się z tem, co pewien proboszcz pisze: „Przez dziesięć lat w mej parafji ani grosza nie zebrano na misje. Była to moja wina, ponieważ wahałem się polecić wiernym jakiekolwiek dzieło misyjne z obawy, by przez to nie ucierpieli moi biedni lub moja parafja. Z biegiem czasu jednak zbudziło się we mnie sumienie misyjne, wskutek czego postanowiłem powołać do życia Pap. Dz. Rozkrzew. Wiary. Składki na ten cel sypały się jak z rogu obfitości, ale ku memu wielkiemu zdziwieniu ofiarność parafjan na cele potrzeby własnego kościoła nietylko nie zmniejszyła się, ale nawet przewyższała kwotę, zebraną roku poprzedniego". Niedawno temu powiedział nam pewien kapłan z S., gdzie Papieskie dzieła misyjne bardzo wydatnie i skutecznie pracują: „Znamiennym objawem jest fakt, że mimo kryzysu wcale pokaźną kwotę rok rocznie wysyłamy na cele misyjne i że mimo to parafjanie tak chętnie jeszcze dają na potrzeby kościoła. Jakże więc niesłusznie niektórzy księża podkreślają, że na misje nie warto zbierać, bo uszczupli to dochody parafji. Przekonałem się, że jest właśnie odwrotnie: ofiary misyjne sprawiają, że składki na inne cele są nie tylko te same, co poprzednio, ale nawet większe, bo datki na misje pobudzają i potęgują ofiarność".

Duszpasterz więc, który pracuje gorliwie nad rozszerzaniem Pap. Dzieł misyjnych w swojej parafji, nietylko służy misjom, ale również swemu kościołowi, bo parafjanie wciągnięci w krąg współpracy misyjnej są czynnymi i ofiarnymi członkami parafji. Rozumiejąc potrzeby misyj, rozumieją tem lepiej potrzeby własnego kościoła. Współpraca misyjna, budząc większe zainteresowanie dla spraw własnej parafji i własnej ojczyzny, nie sprzeciwia się zatem ani interesom parafji, ani interesom kraju, dlatego wytężyć należy wszystkie siły, by objęła całe społeczeństwo polskie, wszystkich obywateli Rzeczypospolitej.

PREZYDJUM
Papieskich Dzieł Rozkrzewiania Wiary
i św. Piotra Apostoła

W roku 1934 odprawili rekolekcje P. T. Księża

Adamczyk Józef, Adamczyk Stanisław, Bach Jan, Bardel Józef, Bialik Wincenty, Białas Wojciech, Bibro Jan, Bibro Józef, Biliński Andrzej, Bochenek Władysław, Boduch Józef, Bogacz Andrzej, Boratyński Adolf, Brandt Antoni, Bryja Józef, Budacz Aleksander, Budzik Władysław, Bukowiec Józef, Bulanda Stanisław, Cebula Feliks, Cebula Jan, Chmiel Adam, Chmiel Jan, Chmioła Jan, Chmura Ignacy, Chorążak Antoni, Ciekliński Franciszek, Cierniak Andrzej, Czapieński Ludwik, Ćwik Michał, Dąbrowski Michał, Dec Jan, Dec Teofil, Dobrzański Karol, Drwal Franciszek, Dubiel Jan, Dudziak Wawrzyniec, Dunajecki Antoni, Duszkiewicz Adam, Dutkiewicz Florjan, Dybiec Marcin, Dygoniewicz Władysław, Dygoń Franciszek, Dziurzycki Kazimierz, Fasuga Józef, Fąfara Błażej, Filipczyk Jan, Fortuna Jan, Fryz Józef, Garlik Władysław, Gawor Józef, Gliński Antoni, Głodzik Józef, Gołąb Andrzej, Gorczyca Antoni, Góra Jan, Górnicki Teofil, Grabowski Józef, Grądziel Józef, Grochowski Jan, Grotowski Michał, Gruszkowski Michał, Grzyb Michał, Guła Piotr, Harbut Bartłomiej, Harbut Maciej, Heller Adam, Indyk Stanisław, Jachna Wojciech, Jagiełka Jan, Janik Franciszek, Jarosz Jan, Juszczyk Władysław, Juza Juljan, Kaliciński Józef, Kapusta Stanisław, Kaznowski Adam, Kic Jan, Kiełbicki Franciszek, Kiljan Józef, Klimek Walenty, Kokoszka Feliks, Kołacz Piotr, Konieczny Ignacy, Koszyk Wojciech, Koszyk Bernard, Kotfis Błażej, Kowalski Ludwik, Kowalczyk Władysław, Kozak Kazimierz, Kozdrój Wojciech, Kozłowski Kazimierz, Krośniński Józef, Kruczek Jan, Krzemień Stanisław, Kudej Stanisław, Kurek Jan, Kwarciński Jan, Kwieciński Józef, Lassowski Władysław, Lewandowski Piotr, Lubelski Józef, Łabno Piotr, Łach Stanisław, Łoniowski Jan, Machnik Stanisław, Majewicz Adolf, Mamulski Mieczysław, Maryański Józef, Maziarz Jan, Mazur Kasper, Mendrala Władysław, Midura Józef, Mika Paweł, Mizera Roman, Młyniec Alojzy, Moryl Florjan, Mroczek Józef, Mroczka Stanisław, Mróz Walenty, Nawalny Michał, Niedojadło Jan, Niedźwiadek Jan, Niewolski Władysław, Nowak Stanisław, Nowakowski Stanisław, Odziomek Antoni,

Oleksik Antoni, Orzech Wojciech, Orzechowski Bernard, Ostrowieński Wilhelm, Papież Wojciech, Pasternak Jan, Pękala Mieczysław, Pierzga Wojciech, Piotrowski Marceli, Podgórniak Feliks, Potoniec Jan, Pykosz Edward, Pyzikiewicz Leon, Rachwał Leopold, Rajczak Ignacy, Rojek Józef, Rosiek Jan, Rusek Józef, Rusin Aleksander, Ryba Ignacy, Sidor Michał, Siedlik Franciszek, Siemieński Aleksander, Sitko Roman, Skalski Jan, Słonina Wojciech, Słowik Józef, Słowiński Franciszek, Sora Jakób, Sroka Stanisław, Stanczykiewicz Jakób, Staszałek Franciszek, Stawarz Teofil, Stąsiek Stanisław, Stefański Adam, Stochel Henryk, Stosur Jakób, Strzępek Władysław, Suchy Juljusz, Sulma Franciszek, Sułek Marjan, Szatko Franciszek, Szczerbiński Jan, Ślazyk Józef, Świeykowski Bronisław, Trojnacki Mieczysław, Trytek Wojciech, Urbański Józef, Wachowicz Ludwik, Wawrzykowski Adam, Węgrzyn Jan, Wnękowicz Jan, Wojtanowski Jan, Zaborowski Augustyn, Zachara Jan, Zając Karol, Zalasiński Andrzej, Zawada Jan (sen.), Zięba Jan, Zięba Wojciech, Zwierz Jan.

Prezes Związku Misyjnego duchowieństwa w Polsce podaje do wiadomości zarządzenia Apostolskie o przywilejach dla Członków Związku Misyjnego

Stosownie do prośby Przewielebnych Księży Dyrektorów, wyrażonej na Zjeździe dnia 15 października ub. r. w Warszawie, zwróciłem się do św. Penitencjarji z prośbą, aby nowym członkom Związku Misyjnego Duchowieństwa w Polsce i nadal przysługiwały przywileje poświęcania i nadawania odpustów, cofnięte z dniem 1 kwietnia 1933 r. dekretem św. Penitencjarji z dn. 20. III. 1933 roku.

Odpowiedź św. Penitencjarji w odpisie przy niniejszem załączam; z treści reskryptu okazuje się, że nowi członkowie Zw. Mis. Duch. od dn. 1-go kwietnia 1933 r., o ile chcą korzystać z przywilejów, mogą je uzyskać indywidualnie ze św. Penitencjarji za pośrednictwem swego Ordynarjusza lub Prezesa Krajowego Związku Mis. Duchowieństwa w Polsce.

Zaznaczam, że wszyscy członkowie kapłani przyjęci do Związku Mis. Duch. przed 1 kwietnia 1933 r., zgodnie z Dekretem św. Penitencjarji z dn. 20. III. 1933 r., korzystają ze wszystkich dawnych przywilejów, udzielonych Związkowi. (cfr. Ustawa Ogólna oraz Przywileje Zw. Mis. Duch. z dnia 4 kwietnia 1926 roku).

† Antoni Julian Arcyb.

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA
Officium de Indulgentiis.

BEATISSIME PATER.

Praeses piae Unionis Cleri pro Missionibus in Polonia, ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus, humiliter petit ut, non obstante Sacrae Paeni-

tentiariae Apostolicae Decreto diei 20 martii 1933, gratiae spirituales seu facultates circa Indulgentias, antehac sociis memoratae piae Unionis concessae, novis sociis Sacerdotibus eiusdem Unionis in Polonia restituantur, et hac ratione ut promissa a S. C. de Propaganda Fide data proprio Decreto diei 4 aprilis 1926, sarta tecta maneant et Sacerdotes, dictis favoribus spiritualibus allecti et incitati, maiore in dies contentione Missiones sublevent ac fulciant. Et Deus, etc.

Die 9 Novembris 1934.

Sacra Paenitentiaria Apostolica propositis precibus respondent: Standum est Decreto Sacrae Paenitentiariae Apostolicae, de quo supra.

(—) L. Card. Lauri
P. R. Paenitentiarius Maior
(—) I. Teodori, S. P. Secret.

Diecezjalny Związek Mszalny.

Msze św. ze Związku Mszalnego w I-em półroczu 1935, t. j. do 30 czerwca, odprawią następujący P. T. Księża:

1) Rodak Stanisław; 2) Rogóż Aleksander; 3) Rojek Józef; 4) Rojek Marcin; 5) Rosiek Jan; 6) Rozembarski Jan; 7) Rusek Józef; 8) Rusin Aleksander; 9) Ryba Ignacy; 10) Rychlec Stanisław; 11) Rysiewicz Jan; 12) Rzepka Jan; 13) Sadkiewicz Jan; 14) Sandecki Tomasz; 15) Sarna Jan; 16) Serwin Stanisław; 17) Sępek Jan; 18) Sidor Michał; 19) Sidor Juljan; 20) Siedlik Franciszek; 21) Siemieński Aleksander; 22) Sierosławski Franciszek; 23) Sikorski Franciszek; 24) Sitko Franciszek; 25) Sitko Roman; 26) Siwadło Ludwik; 27) Skalski Jan; 28) Skibniewski Alojzy; 29) Skirło Stanisław; 30) Skura Michał; 31) Skwirut Józef; 32) Słonina Wojciech; 33) Słowik Józef; 34) Słowiński Franciszek; 35) Smoła Stanisław; 36) Smołka Józef; 37) Smołka Ludwik; 38) Soja Kazimierz 39) Solak Jan; 40) Solak Józef; 41) Sora Jakób; 42) Sotowicz Michał; 43) Sroka Józef; 44) Sroka Stanisław; 45) Stabrawa Jakób; 46) Stach Jan; 47) Stanczykiewicz Jakób; 48) Stańczyk Antoni; 49) Stary Piotr; 50) Starzak Jan.

O odprawieniu Mszy św. zechcą wymienieni P. T. Księża zawiadomić Kurję Biskupią.

Sprawa egzekukcji z tytułu zaległych składek za ubezpieczenie służby kościelnej

Ministerstwo Opieki Społ. Nr. Un. 2/1-4. Warszawa, dn. 26 października 1934 r.

Sprawa egzekucyj z tytułu zaległych składek za ubezpieczenie służby kościelnej.

Do Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń w Warszawie, Poznaniu i we Lwowie.

Ministerstwo Opieki Społecznej prosi o zakomunikowanie Ubezpieczal-

niom Społecznym, podległym nadzorowi Okręgowego Urzędu, pisma o treści następującej:

Wobec tego, że nie ukazało się dotąd rozporządzenie wykonawcze do ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o składkach na rzecz Kościoła katolickiego (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 358), przeto Ministerstwo Opieki Społecznej, nawiązując do swych poprzednich zarządzeń w tym zakresie, poleca wstrzymać aż do odwołania przeprowadzanie egzekucyj do majątku kościelnego lub majątku księży proboszczów z tytułu zaległych należności kas chorych za ubezpieczenie służby kościelnej.

Niezależnie od powyższego, Ubezpieczalnie winny:

1) domagać się regularnego spłacania składek ubezpieczonych, przypadających od służby kościelnej za okresy pracy po 1 stycznia 1934 r. i od tego uzależniać wstrzymanie kroków egzekucyjnych.

2) do zaległości z przed 1 lipca 1932 r. zastosować przepisy ustawy z dnia 15 marca 1934 r. o ułatwieniu spłaty zaległych składek i opłat na rzecz instytucyj ubezpieczeń społecznych (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 237).

Wstrzymując przeprowadzanie egzekucyj, nie można jednak dopuścić, aby poszczególne należności uległy przedawnieniu.

(—) J. Wł. Lgocki
Dyrektor Depertamentu

Ministerstwo Opieki Społ. Nr. Un. 2/1-4. Warszawa, dn. 26 października 1934 r.

Sprawa egzekucyj z tytułu zaległych składek za ubezpieczenie służby kościelnej.

Do Zakładu Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych
Zakładu Ubezpieczenia Emerytalnego Robotników
w miejscu

Wobec tego, że nie ukazało się dotąd rozporządzenie wykonawcze do ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o składkach na rzecz Kościoła katolickiego (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 358), przeto Ministerstwo Opieki Społecznej, nawiązując do swych poprzednich zarządzeń w tym zakresie, poleca wstrzymać aż do odwołania przeprowadzanie egzekucyj do majątku kościelnego lub majątku księży proboszczów z tytułu zaległych należności, przypadających za ubezpieczenie służby kościelnej przed 1 stycznia 1934 r.

Zarządzenie niniejsze nie ograntcza w niczem stosowania ulg, przewidzianych w ustawie z dnia 15 marca 1934 r. o ułatwieniu spłaty zaległych składek i opłat na rzecz instytucyj ubezpieczeń społecznych (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 237).

Wstrzymując przeprowadzanie egzekucyj, Zakład nie powinien jednak dopuścić, by poszczególne należności uległy przedawnieniu.

(—) J. Wł. Lgocki
Dyrektor Departamentu

Święcenia wyższe

otrzymają w bieżącym roku następujący klerycy Seminarjum Duchownego:

1. Bawiński Władysław, ur. 30. IV. 1911 we Wrzępi par. Cerekiew;

2. Ciastoń Józef, ur. 19. X. 1909 we Wronowicach, par. Jakóbkowice; 3. Czapka Stanisław, ur. 30. V. 1909 w Witkowicach; 4. Czech Michał, ur. 5. VIII. 1909 w Bochni; 5. Gawlik Franciszek, ur. 6. III. 1911 w Moszczenicy; 6. Gudz Stanisław, ur. 28. IV. 1912 w Cyrance, par. Mielec; 7. Hałgas Antoni, ur. 20. VI. 1909 w Kobylance; 8. Jarosz Jan, ur. 21. XII. 1909 w Mikołajowicach, par. Wojnicz; 9. Jasica Stefan, ur. 20. VIII. 1910 w Sowlinach, par. Limanowa; 10. Kawula Karol, ur. 7. II. 1910 w Zbylitowskiej Górze; 11. Kloczkowski Mieczysław, ur. 16. VIII. 1910 w Kielanowicach, par. Tuchów; 12. Kluska Józef, ur. 11. IV. 1908 w Łoniowej, par. Porąbka Uszewska; 13. Kotarba Walenty, ur. 10. I. 1910 w Uszwi; 14. Król Zygmunt, ur. 23. XII. 1911 w Dąbrówce Niemieckiej, par. Nowy Sącz; 15. Kwieciński Stanisław, ur. 10. IV. 1911 w Ciężkowicach; 16. Maciąg Stanisław, ur. 11. XI. 1911 w New. Bed-Joral, przynależny do par. Apolinary; 17. Mucha Kazimierz, ur. 4. IV. 1908 w Mszance, par. Moszczenica; 18. Pękala Stanisław, ur. 23. IV. 1905 w Siołkowej, par. Grybów; 19. Podolski Kazimierz, ur. 27. VII. 1911 w Tuszowie Narodowym; 20. Rachwał Jan, ur. 13. VI. 1911 w Łańcucie, przynależny do par. Ropczyce; 21. Ślusarz Walenty, ur. 10. II. 1911 w Bratucicach, par. Okulice; 22. Święs Wojciech, ur. 26. III. 1909 w Białej Wyżnej, par. Grybów; 23. Wcześny Marjan, ur. 7. I. 1912 w Nowym Sączu; 24. Witek Franciszek, ur. 25. IV. 1911 w Maliniu, par. Chorzelów; 25. Wójcik Jan, ur. 8. XII. 1911 w Bielowach, par. Pilzno; 26. Zygmunt Wojciech, ur. 5. III. 1911 w Gaboniu, par. Gołkowice Polskie; 27. Żurek Stanisław, ur. 17. IV. 1912 w Brzezówce, par. Lubzina.

P. T. Rządcy kościołów odczytają nazwiska kandydatów w najbliższą niedzielę po otrzymaniu Kurendy i wezwą wiernych do modlitwy na ich intencję, tudzież do zgłoszenia, gdyby ktoś wiedział o jakiej przeszkodzie, sprzeciwiającej się udzieleniu święceń. Zresztą należy zachować przepisy kan. 1000 § 1.

Zmiany wśród Duchowieństwa

Instytuowani na probostwa: ks. Jan Łoniowski w Siedlcach; ks. Jan Góra w Paleśnicy.

Przeniesieni XX. Wikarjusze: ks. Jan Stach z Borzęcina do Ropczyc ks. Stefan Motyka z Ropczyc do Borzęcina (dla pełnienia obowiązków przy kościele w Borzęcinie Dolnym), ks. Franciszek Borowiec (po urlopie zdrowotnym) do Dębna.

Urlop dla poratowania zdrowia otrzymał ks. Józef Panek, wikarjusz w Dębnie.

W Tarnowie, dnia 23 stycznia 1935.

Ks. Roman Sitko
kanclerz

† *FRANCISZEK, Bp.*

Nakładem Kleru Diecezjalnego — Z Drukarni Zygmunta Jelenia w Tarnowie